

ZSIDÓ FERENC

Láttam a boldogságot én

ZSIDÓ FERENC (1976) Székelykeresztúr

Már épp fogtam volna neki zoknit rágni, ami köztudottan nyugtató hatású, amikor betoppant Mr. Doktor. Hozott nekem egy fotót. Magamról. Gőzöm sincs, hol szerezhette. Nézegetsd, ismerkedj!, biztatott, én értetlenkedve kérdeztem vissza, hogy miért, erre csak annyit válaszolt, majd meglátod. Utálok az ilyen meglátósdit, ezért azt mondtam, kösz, de inkább nem, erre ő tüntetett kedvességgel magyarázni kezdte, hogy lehet, nem emlékszem *akkori* önmagamra (az anyja, milyen tudományos!). Szerintem hülyeség ilyesmit állítani. Egyébként tényleg nem emlékszem. De minek?

Ő kiment (szerencsére általában nem maradt sokáig, de az is több volt a kelleténél), én meg az előírásnak megfelelően nézegettem a képet. Zavaros, mélysárga szemek, összevissza homlok, tétova arcél, rendezetlen, szecessziós ráncok túlszűfolt ornamentikája. Egy közepes tehetségű portréfestő lázálma. Nemtörődöm hányavetiség, robbanó energiaszegénység kihasználatlansága. Semmi egyértelműség, semmi egy.

Mostani hangulatomban pár dolgot letörölnék onnan, megváltoztatnám az arányokat, egyengetnék, vagy éppen görbítgetnék, néhány helyre még felvinnék egy (utolsó) kenetnyit, elsatíroznam az alapot, szelídítenék, vadítanék, simítanék, torzítanék.

Gyanakvóan tükörbe néztem, s kerülgetni kezdett az elkerülhetetlen. Mit lehet ebből kisütni? Keverj bele egy rész megnyugtatót, két rész antiénítőt, csipetnyi elidegenedést: viszonylag egyszerű recept. E fotó csúnyán visszaélt a genitással, vontam le a konzekvenciát.

Mielőtt ebbe túlságosan belelovaltam volna magam, belibbent Fehérke. Ő egy fokkal jobb volt Mr. Dokornál. Az ajtónál még mosolygott, aztán, ahogy közelebb ért az ágyamhoz, mind szigorúbbá vált a tekintete. Nem szólt semmit, de úgy nézett, hogy az fájt. Ha te így, akkor én úgy, gondoltam gonoszul, s rázúdítottam panaszomat, hogy három napja nem sikerült kakilnom (így mondtam, s közben lestem, fintorog-e: meg sem rándultak az arcizmai, edzett kanca volt). S ez nagyon megvisel, magyaráztam szenvelgőn, nem csupán a felgyúlt salak miatt (lestem: erre már összerezzen!), hanem azért is, mert nekem trónolás közben jutnak eszembe a legizgalmasabb gondolatok. Erre elfordult, s annyit mondott, majd írat fel hashajtót. Csak azért sem szállok le róla, döntöttem el, s részletezni kezdtem, hogy már annyi a matéria bennem, úgy érzem, kezd felnyomódni a gyomromba, attól félek, nehogy visszajöjjön a számon. Ma többször is megvizsgáltam, így ni, mutattam neki, kezemet a szám elé víve, hogy nincs-e olyan szaga a leheletemnek; nem éreztem semmi gyanúsát, folytattam, de ugye az ember nem érzi a saját gőzeit, ezért hát arra kérnélek, néztem rá kajánul, szagold meg te is. Láttam rajta, undorodik, s legszívesebben faképnél hagyna, de tudtam, nem teheti. Gondoltam hát, emelem még a tétet. Benyúltam a fiókomba, s kivettem egy gyufaskatulyát. Megkérdeztem tőle, tudja-e, mik vannak benne (a skatulya üres volt). Gyanakodva nézett hol rám, hol a skatulyára, majd elhaló hangon azt nyögte, nem. Legyek, mondtam egykedvűen. Legyek?, nézett rám. Azok. Láttam, nem érti, nem is akarja. Én ugyanis szoktam enni olykor székletet (tudtam, ők így hívják, ld.: székletminta). Na nem kell semmi rosszra gondolni, emeltem fel a hangom,

megütközését látva, csak néha, ünnepi alkalmakkor, desszert gyanánt. S mivel ingyenc vagyok, rájöttem, egészen más ízű a húsalapú, mint a tésztaalapú, netán gyümölcs- vagy zöldségalapú. És itt jönnek be a legyek, mondtam elragadtatással. Mivel a különféle ízváltozatok többnyire egyetlen nagyobb fekália részei, valahogy meg kellett próbálnom beazonosítani, elkülöníteni őket. A legyeket figyelve rájöttem, azok is nagy gurmanok: egyikük a húsalapú mintáért rajong, másik a zöldségalapúért stb., ezt megállapítva nem volt más dolgom, mint befogni pár legyet, azonosítószámmal ellátni, hogy aztán a kellő időben a hangulatomnak megfelelő példányt ráeresszem a friss (megnyomtam a szót!) produktumra, csakis a sajátomra!, tettem hozzá, nehogy megbotránkoztassam.

Pillanatnyi hatásszünetet tartottam, és kihívóan bámultam rá. Örömmel konstatáltam, hogy szenved. Mielőtt bármit kinyöghetett volna, panaszos hangon folytattam, hogy amióta ide behoztak, nem tudok hódolni eme szenvedélyemnek, ezért elvonási tüneteim vannak, s lassan már ott tartok, hogy kívánom az... az... az ő... (és szégyenlősen lesütöttem a szemem). Amikor felnéztem, láttam, hogy rángatózik a jobb szemöldöke. Vagyis nem, a bal. Halkan, erőtlenül azt mondta, ezt talán mégsem kellene, vannak itt jó ételek, inkább fogyasszam azokat, s jobban teszem, ha azokat a szegény legyeket is elengedem. Felhördültem, s méltatlankodva kérdeztem meg, tudja-e, mennyi munka volt a befogásuk, kartotékolásuk.

Megvonta a vállát, aztán elment, sűrű fejcsóválások között. Elégedetten hátradőltem. Boldog voltam, mint egy múzeumi malomkerék.

Nemsokára ismét visszajött Mr. Doktor. Tudtam, hogy ez soron kívül van, tudtam, hogy mérges. Miattam. Ezúttal más orvosfélék is érkeztek vele, egy egész konzorcium, vagy miféle. Feltűnő érdeklődéssel tekingettek rám – úgy megilletődtem, hogy egyelőre nem szóltam semmit –, aztán a papírjaimat tanulmányozták, majd sokatmondóan összenéztek, s suttozni kezdtek egymás között. Posztreumás reparációs stressz-szinkópa. Azt hiszem, ezt mondták. Persze, az is lehet, valami egészen mást. De ez is elég jól hangzik, nem? Még egyebeket is sugdostak, sajnos abból már nem hallottam semmit, mert közben eltávolodtak az ágyamtól, az ajtó felé indulva. Mentükben kezdték csóválni a fejüket, egyszerre mind. Micsoda egy hülye banda, ezek is csak a fejüket csóválják, ha én boldog vagyok?! Faképnél hagytak, mielőtt bármit mondhattam volna. Ezeknek totál nem fontos az én boldogságom!

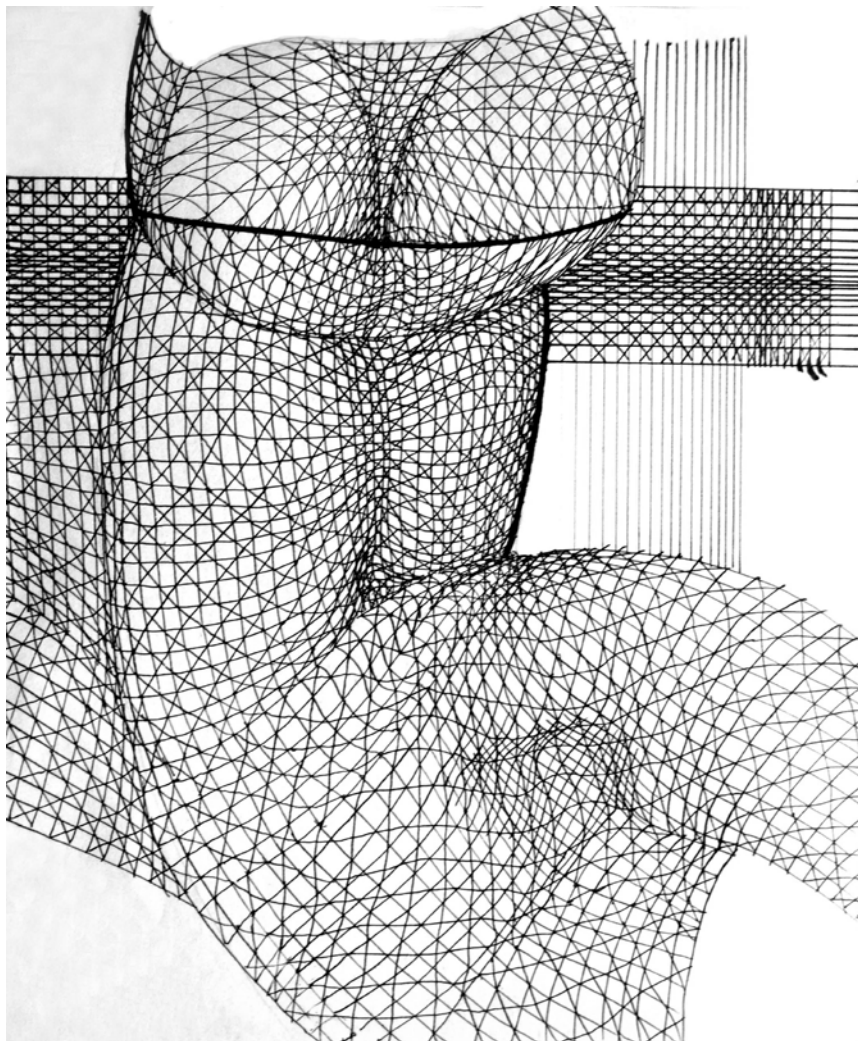
Menetrendszerűen érkezett, ezúttal Fehérke2, aha, Fehérke biztos kikészült, állapítottam meg elégedetten, ja nem, csak közben váltás történt. Ez sokkal masszívabb volt, meg sem próbáltam kikészíteni, belém diktálta a gyógyszereket, nem lehetett alkudozni vele, hogy legalább egyet-kettőt mellőzzünk, aztán lerakott az éjjeliszekrényemre pár könyvet azzal, hogy szórazzam velük. Őszintén szólva, unom a könyveket. Olykor azért kézbe veszek egyet-egyet, de többnyire olyant, amelyekben képek is vannak. Átnéztem a kínálatot, még véletlenül sem akadt egy képes se közte, de mivel vagy két óráig senki nem jött be, hát csak ráfanyalodtam egyikre. Valami Laska Lajos nevű ürgérről szólt. Na, az volt még a buggyant fickó! Például nem volt szőnyege, erre megfogott egy macskát, hámot bogozott rá, a hámhöz gumikötelet, szegény jószágot feldobta egy panelház második emeleti teraszára, ahol épp egy szőnyeget szárítottak, s a gumikötéllal macskástól lerántotta. Hát nem örült-ség?! Miért nem csinálta egyszerűen horgászbottal? Nem lett volna elegánsabb?! S még az állatvédők se zsummoghattak volna.

Aztán ismét csak jöttek, Fehérke3, Fehérke4, FehérkeX, Mr. Doktor is egy párszor, de csak futólag (szerencsére elege lett belőlem), de új szint nem tudtak hozni életembe. Folyton csak a fehér, még a gyógyszerek között se akadt legalább egy barna! Rádásul egyre szenttelenebbek lettek, így én egyre in-

kább vágytam az elsőre, az igazira. Akit még meg lehetett fogni undorral. De ő nem jött. Nem és nem. Vagyis egyszer, de tán az se ő volt. Mindenesetre, ha jött, akkor megállt az ágyam mellett, s rám mosolygott. Gyanakodva kérdeztem meg, hogy talán egy extra adag gyógyszert vagy efféle nyalánkságot hozott, de ő azt mondta, nem, csak úgy benézett hozzám, s örül, mert úgy látja, jó fiú vagyok. Bennem összekocantak a molekulák, alig tudtam megkérdezni, miből gondolja. Csak úgy gondolja, válaszolta talányosan. Még mit gondol, váltottam kihívóra, erre pajkosan legyintett, hogy lassabban a testtel, kikapám. Én azért még reménykedően néztem rá, ő azonban váratlanul lezárta a beszélgetést, hogy jó éjszakát, s megfordult, hogy elmenjen. Menő combjai ki-villantak a fehér szoknyácskából. Nem bírtam magammal, utána kaptam, már rajtam volt, már rajta voltam, bugyi sehol, fejem a lábai közt, nyelvem a csiklóján, és nevettem, és nevettem, belekacagtam, bele egyenesen a pinájába, gurgulázott a nevetésem, és gurgulázott a pinája, ő hánykódott a gyönyörtől, én kacagtam nedves arccal, nedves szemmel.

Aztán, amire valahogy magamhoz tértem, nem volt sehol. Zavartan tapogóztam magam körül, arra gondolva, a fenébe is, kezdek tisztára normális lenni.

A következőkben egyre kevésbé figyeltem látogatóimra. Azt akartam, több senki se jöjjön. Esetleg én magam – de ebben sem voltam biztos. Aztán ez se jött össze, vagy legalábbis nem úgy.

NAGY PÁL, *Buja formák*, 1975–79